U-GRESIUNEA

MIHAIL GRĂMESCU

1. Cînd o maşină neagră cu sirenă şi escortă opreşte către miezul nopţii la poartă, cînd trei persoane grăbite, cu pălării şi pardesie cenuşii sună insistent la uşa profesorului, acesta, cu ochii cîrpiţi de somn, în costumul tras în pripă peste pijama, are toate şansele să audă şoapta vecinei în capot vişiniu, care-i suflă soţului rămas dincolo de uşa de unde pîndeşte cu ochi rotunzi, că „l-au ridicat pe profesor”, fiindcă, într-adevăr, ce poţi crede alt-ceva cînd asişti mai mult sau mai puţin involuntar la asemenea incidente nocturne menite să rămînă subiect de bîrfă zile, săptămîni şi chiar luni întregi pentru locatarii liniştitului imobil, oameni de bună-credinţă care nu şi-ar imagina nici în ruptul capului că toată tevatura aceea nu era de fapt decît garda oficială a unui proaspăt reprezentant ştiinţific de importanţă internaţională, împuternicit să se implice cu prerogative speciale consfinţite prin mandat guvernamental într-o problemă extrem de dificilă de litigiu major al unei mari puteri militare, care a încălcat tratatul de neproliferare abia semnat cu circa trei luni în urmă.

2. Dinspre Pustia semnelor de exclamaţie carbonizate înclinate radiar faţă de epicentru, desemnînd liniile de forţă după care jungla se spulberase, un punct în mişcare browniană evoluează infinitezimal în grandoarea fără de sfîrşit a semnului uriaşei răni din trupul planetei atinsă de lepra ruinei, sub trunchiurile golaşe, de cărbune, înclinate înmănuncheat în cel mai uriaş edificiu de artă cinetică de sub întunericul de ev al neaşteptatului anotimp ploios dezminţit de data din calendarele ceasurilor din zona dezastrului, ceasuri ale căror afişaje începuseră să indice, sub fluctuaţia electromagnetică teribilă, cele mai aberante ore din zi şi din noapte, dar ale căror luni şi ani

rămăseseră încă în conformitate cu luna şi anul ceasurilor de pe celelalte meridiane, adunate şi mereu împrospătate de trimişii Lumii strîngîndu-se în mica aşezare improvizată la marginea Pustiei cu cabane din plăci de protecţie antiradiante oferite de toate firmele producătoare de echipament de război şi echipament pentru explorarea spaţiului cosmic, marile puteri arătîndu-se interesate în a-şi demonstra prin gesturi „umanitare” neamestecul în tragedia fără precedent abătută asupra planetei, drept pentru care, la fel de contrariate de încălcare, toate se vădeau dispuse să-şi exprime dezacordul faţă de experienţa samavolnică, dacă e, într-adevăr, vorba de o experienţă „deşi, dacă e o experienţă, cine a făcut-o?? şi cum? sub permanentul control de pe sol şi din spaţiu, fără ca nici un observator, fără ca nici un satelit, fără ca nici o navetă să nu semnaleze traiectoria balistică mai înainte ca globul incandescent să se desfăşoare criminal deasupra, şi aici intervine ceea ce s-ar putea defini drept cel mai mare mister al sinistrului, deasupra nu numai a unei porţiuni oarecare de junglă, ceea ce nu ar fi avut cine ştie ce implicaţii politice şi strategice, ci deasupra chiar a locului unde statul în curs de dezvoltare, cu ajutorul unor subvenţii serioase dinafară, planificase şi proiectase începerea construcţiilor unei viitoare megalopole energetice preconizată în dotare cu un plasmotron a cărui putere instalată era menită să acopere în următorul secol circa 85% din necesarul energetic continental. Şi, iată, tocmai cînd prospecţiunile se încheiaseră cu succes, nu se ştie ce duşman lipsit de scrupule îşi alege în bătaie de joc tocmai locul acesta pentru o demonstraţie de forţă, insinuînd totodată şi o deconspirare a tuturor planurilor printr-un serviciu de spionaj năucitor, fiindcă în afara celor cîteva colective implicate în proiect, care nu avuseseră însă acces la sinteza informaţiilor, temele vizînd obiectivul fiind codificate, secretul acţiunii fusese păstrat cu mare stricteţe; o demonstraţie de tehnică militară menită, prin însăşi natura incidentului, să îngrijoreze pe toată lumea atît prin sfidarea fără precedent a tratatelor de

neproliferare cît, mai ales, prin scăparea totală de sub controlul defensiv a armei folosite, fiindcă fuzeea, cu o încărcătură de peste 50 de megatone, străbătuse necunoscutul traseu fără a fi depistată, chiar pe sub nasul controlului permanent asigurat de la sol şi din spaţiu, ceea ce a determinat pe toţi deţinătorii de armament neconvenţional să-şi anunţe fără întîrziere neimplicarea în divergent, febrilitatea denunţului unanim rezonînd mai mult a panică decît a intenţii paşnice, drept care, deîndată, cu toţii s-au declarat dispuşi să susţină un plan de cercetări sub egida ONU în vederea rezolvării neîntîrziate a litigiului, să susţină cu echipament, cu specialişti, cu fonduri, cu orice, în orice condiţii, numai să se rezolve cît mai degrabă problema vinovatului şi să fie tras fără întîrziere la răspundere, fiindcă era evident că securitatea tuturor este ameninţată de o armă depăşind cu mult posibilităţile prezente ale oricărui stat. Deci nu-i de mirare de ce elita oamenilor de ştiinţă din întreaga lume a pornit în pelerinaj la proaspătul mormînt din junglă şi de ce vîrfurile din toate ramurile de cercetare au fost oferite necondiţionat de toate statele, micului Centru de cercetări ONU de la marginea Pustiei deferindu-i-se în timp record cele mai moderne şi costisitoare instrumente şi tehnologii, desprinse parcă dintr-un film despre viitorul secol, şi nimeni nu a mai simţit nevoia păstrării de secrete în această cruciadă menită să elucideze tema armei ce revoluţiona din temelii toate problemele războiului modern.

3. Un punct viu, în mişcare printr-o lume moartă, un punct evoluînd brownian către laboratoarele sclipitoare, o entitate organică, inexactă şi imprecisă, bîjbîind prin labirintul sutelor şi miilor de kilometri de semne de exclamaţie carbonizate, o fiinţă neprotejată de un costum argintiu, antiradiant, o formă învelită în zdrenţe cenuşii, ude de ploaia neîntreruptă, prăbuşindu-se din norii vineţii ai cerului scund, o umbră înaintînd lent şi oprindu-se adesea, poate pentru a se odihni, poate din cu totul alte motive, la fiecare popas de sub urzeala dezlînată răsărind

o mînă suavă şi albă ca de femeie, să întindă către movila de cenuşă adunată la picioare un ciob ca o aşchie de cristal ce putea fi o unealtă sau o sculă de preţ de vreme ce trezea în scrum pîlpîirile scurte străluminînd sub resturile glugii descompuse chipul uluitor de tînăr al efeminării cu ochi nemişcaţi într-o alungire bulbucată de întuneric. Aşa l-au întîlnit pe Delegat pentru prima dată: stînd pe vine alături de movila de cenuşă sticlind palid sub cerul violet al anotimpului ploios apăsînd cu mare greutate asupra Pustiei. John Miller avea să repete apoi de nenumărate ori povestea primului contact insistînd mai ales pe senzaţia neplăcută resimţită de atingerea cu laba păroasă şi groasă „ca de urs”, cum ţinea el să precizeze de fiecare dată, că „parcă ar fi fost o vieţuitoare pădureană”, spunea Miller, scuturîndu-se înfiorat, „iar laba ce i-am strîns-o sub zdrenţe parcă ar fi fost o labă de urs, dar ceea ce m-a contrariat mai ales a fost faptul că nu-i desluşeam faţa cu toate că nu erau între noi mai mult de cinci inchi şi glasul hîrîit mă izbea în nas cu un damf de vegetale putrede, atît de hîrîit zgîriindu-mi urechile cu engleza vorbită că mi-a fost necesar un mare efort de atenţie ca să înţeleg că engleza o vorbea. Ne-a refuzat cînd i-am propus să urce în jeep, şi deşi întîlnirea se produsese la mai bine de douăzeci de mile de centru, nu a întîrziat nici zece minute faţă de noi, ceea ce mă face să cred că fuge grozav de repede prin pădure.”

4. „Exagerezi, John”, intervenise Allain, ecologul marocan. „Voi, englezii, aveţi o imaginaţie bolnăvicioasa care vă joacă adesea feste în receptarea realităţii, fiindcă, în primul rînd, Delegatul are un trup uscat, numai piele şi os, şi am constatat acest lucru cînd i-am strîns mîna ofilită, cu pielea pergamentoasă şi pigmentată. Unghiile vinete mi-au făcut silă, iar cît priveşte vocea, nu am mai auzit o voce atît de stridentă decît la un vraci saharian, care vorbea tot dialectul ăsta franco-african. Cînd am ajuns m-am interesat la comandament şi am aflat că şefii ştiau de venirea lui şi-l aşteptau. Fuseseră avertizaţi, de nu ştiu cine, probabil de sus de tot, că ne vine încă un ajutor, deşi,

ca să zic aşa, există un punct neclar în toată povestea asta, şi anume natura forurilor care ni l-au plasat pe zurliul ăsta, că militarii au primit ordin să-i acorde statut ştiinţific, fără a fi prea clar în ce ştiinţă anume, în vreme ce noi, cercetătorii, nici nu l-am mai cunoscut nici unul mai înainte, şi nici nu am mai auzit de el prin ţările de pe unde venim.”

5. „O fi delegatul Sfîntului Scaun”, îşi dădu cu părerea Andreo, radiologul italian, argumentîndu-şi ipoteza prin abundenţa de citate latineşti cu care Delegatul îl potopise în scurtul dialog pe care-l purtaseră. „Senzaţie dezagreabilă ca aia cînd ne-am strîns mîinile n-am mai avut decît atunci cînd am cunoscut un pelerin din Ordinul de Malta, care, tot aşa, mi-a lăsat impresia că am apucat din greşeală pe sub zdrenţele rasei nu o mînă de om ci o gheară solzoasă, lua-l-ar dracu şi pe ăla, că ne trimit de la o vreme pe cap toţi nebunii! Pe geologul indian l-aţi văzut? Ei, şi de ăla ce să mai vorbim?”

6. Întrucît **„Cazul Jungla-Jummping-Jack-flash”** avea un antecedent în istorie, era de aşteptat să fie acceptată cu uşurinţă vreuna dintre ipotezele precedente care încercaseră să explice cazul geamăn fenomenalistic, aşa-zi-sul „meteorit Tungus”, despre care se căzuse pînă la urmă de acord că fusese un uriaş fulg de zăpadă, sau un miez de cometă, sau o gaură neagră, ba chiar o navă cosmică extraterestră, dar în nici un caz o fuzee de 50 de megatone, deoarece în 1908 nici nu se putea pune problema experimentelor cu armament neconvenţional. E adevărat, dacă ar fi fost să luăm în serios informaţiile furnizate de observatorii ocazionali ai fenomenelor, totul semăna pînă la amănunt. Ba pînă şi ipotetica traiectorie balistică a celor două obiecte ar fi sugerat cam acelaşi loc de lansare, şi adepţii ipotezei dublului anterior nu înţelegeau de ce se ambiţionează forurile militare să interpreteze atît de tendenţios cazul drept un litigiu de neproliferare, aşa încît, întrucît opinia publică începuse să se lase influenţată, a fost necesar, pentru continuarea cercetărilor în direcţia corectă de orientare, să se facă

public argumentul peste care nu se putea trece, fiindcă dacă în 1908 nu se putea vorbi, desigur, de înregistrări magnetice instantanee din satelit, de astă dată nu se mai interpretau impresiile unor călători cu trenul care se bronzaseră peste noapte urmărind răsăritul de la marginea taigalei. Şi nu atît crepusculul continuu de nopţi albe ce învăluise pămîntul de la cataclism îi deranja pe militari cît mai ales imaginea certă a fuzeei surprinsă de camerele de luat vederi în fracţiunile de secundă de dinaintea exploziei, dezvăluire evidenţiind fără dubiu o superbă rachetă balistică, un adevărat împărat al fuzeelor pe a cărui burtă sclipitoare se desluşea chiar şi un semn de cod, dar cod căruia nu-i corespundea în nici un arsenal al lumii. Nimic, deci, nu s-ar fi ajuns nici la deteriorarea situaţiei militare mondiale, putîndu-se presupune eventual că fuzeea ne fusese trimisă cadou de pe Marte sau din nebuloasa din Andromeda, de oriunde dacă, şi acest **dacă** era de fapt cheia de boltă a litigiului – DACĂ în urma reconstituirii pe simulator a traiectoriei balistice nu s-ar fi ajuns, printr-o localizare geografică destul de exactă a zonei de lansare – undeva prin Pacific – calculele nelăsînd nici o urmă de dubiu: fuseseră controlate de toţi factorii în măsură să le controleze şi nu erau contestate de nimeni. Ori, prin cine ştie ce nefericită întîmplare, exact în perimetrul respectiv din Pacific se afla o rampă secretă, sau, mai precis, care fusese secretă, o rampă de lansare a unei mari puteri, lucru pe care marea putere nu l-a negat cînd s-a aflat pusă faţă-n faţă cu evidenţa, numai că, a argumentat ea, de la rampa aceea din Pacific nu se lansase niciodată nimic – era o bază strategică, strict strategică, şi care, pe deasupra, nu avusese şi nu avea în dotare fuzee din modelul în litigiu, iar pentru a se sustrage definitiv de sub acuzaţie, marea putere s-a declarat dispusă a se supune benevol la un control total de armament strategic neconvenţional al unei comisii ONU internaţionale, căreia îi punea la dispoziţie orice documente necesare expertizei. Dar în urma cercetărilor pe care comisia desemnată de ONU le-a efectuat la arsenalele militare ale marii puteri s-a stabilit

că, într-adevăr, acesta nu dispune de nici o armă analogă celei în litigiu, numai că, printr-un fenomen greu de explicat, dar sfidător iarăşi la adresa secretelor militare şi a serviciilor de spionaj, forurile militare ale acelei mari puteri tocmai primiseră investiţia bugetară necesară începerii cercetărilor în vederea unui proiect preconizînd construirea unor focoase de 50 de megatone, care însă nu puteau fi considerate realizabile mai devreme de 10-15 ani.

7. Referitor la paralelismul între „Cazul-Jungla-Jumpping-Jack-flash” şi „Meteoritul Tungus” se adăugă un amănunt care a devenit flagrant la prima cercetare mai amănunţită a celor două fenomene gemene: atît în locul de cădere al „meteoritului”, unde luase fiinţă mult mai tîrziu un mare centru energetic dotat cu un ciclosincro-fazotron, cît şi în zona „Jungla-Jumpping”, unde era de aşteptat că se va construi plasmotronul, dezastrul se lega de un viitor generator de energii înalte, ceea ce a fost interpretat de unii savanţi în sensul unei posibile influenţe în conexiune inversă între catastrofe şi generatoare, sugerînd o posibilă intercorelare a celor două cazuri sub formula: „o zonă de exces energetic cere ulterior un generator de echivalenţă”.

8. Cazuri de îmbolnăvire s-au semnalat abia în cursul celei de-a doua perioade a stagiului şi anume mai frecvent la primii sosiţi sau la cei care petrecuseră sejururi prelungite printre cioturile înclinate ale trunchiurilor carbonizate. Mai întîi o erezie frenetică îl împingea pe cel atins de molimă la polemici scandaloase în legătură cu unele sensuri obscure la care avea acces cu predilecţie, scăpîndu-le celorlalţi, pentru ca mai apoi, foarte repede, să se instaleze halucinaţii din ce în ce mai intense, cînd bolnavul rătăcea zile şi zile în şir prin Pustie căutînd albinoşi, fiinţe a căror descriere îi contraria pe cei lucizi. Psihologii şi psihiatrii care au studiat devianţa au semnalat imediat caracterul monoton şi sistematizat al delirului, halucinaţiile prezentîndu-se la toţi cei atinşi de boală ca şi cînd aceştia ar fi avut cu toţii acces la o unică lume extrasenzorială, ceea ce îi deruta în egală măsură şi pe

bolnavi şi pe cei sănătoşi din centru, impresia cu care rămîneau şi unii şi alţii fiind de verosimil şi veridic, nu o dată întîmplîndu-se ca doi-trei bolnavi să stea de vorbă îndelung, susţinîndu-se reciproc în comentariile cu privire la o realitate comună, apărîndu-le drept un spaţiu fizic inaccesibil vulgului, dar menit celor aleşi să li se dezvăluie ca o charismă, cu legi şi fenomene concrete şi coerente, închegate într-o lume altminteri. Pentru aceştia, Pustia înceta să mai fie o monotonă înşiruire de semne de exclamaţie carbonizate, ci îşi releva o geografie secretă a cărei floră şi faună conferea fiecărui loc un specific distinct de o originalitate nefirească. Se vorbea astfel despre „lacul-cel-mare" şi despre „bălţile-cele-mici", iar cîte unii povesteau chiar despre o „mlaştină" a cărei floră şi faună spectrală trimitea gîndul către basmele şi legendele evului jumătate. Furat de iluzie, bolnavul sfîrşea prin a-şi scoate combinezonul antiradiant, expunîndu-se inconştient la cumplita moarte ce-l pîndea de dincolo de stîlpii înnegriţi peste care îşi proiecta feeriile lipsă. Argumentele conform cărora cei atinşi făceau acest gest, erau dintre cele mai diverse: de la pretenţia că astfel se simt mai liberi şi speră să prindă un albinos şi terminînd cu convingerea că nu există nici o primejdie de vreme ce Delegatul şi Erya nu recurg niciodată la vreun costum de protecţie. Cei mai mulţi, pur şi simplu, nu se mai interesau de uniforme, pe care le considerau nişte „aspecte minore şi nesemnificative ale existenţei" lor. Pentru a veni în întîmpinarea medicilor, conducerea militară a încercat să-i impună Delegatului programul general de disciplină, respectarea orelor de somn şi activitate ale tuturor membrilor micii colectivităţi, ţinuta obligatorie, combinezonul antiradiant şi mesele la ore fixe, însă s-au izbit de un refuz încăpăţînat, şi orice insistenţă s-a vădit inoportună, căci imediat au început presiunile de sus, ieşind în relief pentru prima dată puterea forurilor care îl delegau şi caracterul lor meta-administrativ şi para-naţional.

9. Din descrieri, Erya părea să fie o fetiţă de 14-15 ani care „se juca" prin Pustiu, la toate relatările despre ea

fiind consemnat şi albinosul care o însoţea peste tot, imaginea standard din mintea bolnavilor prezentînd-o pe undeva prin preajma oazei din centrul Pustiei unde, printr-un fenomen clasic de paradox al iradiaţiei, pe o arie de circa 20-25 metri, arborii rămăseseră în picioare, neafectaţi de dezastrul din jur, credinţa celor „atinşi” fiind că în zona respectivă ar fi supravieţuit chiar cîteva forme mutagene ciudate: flori incadescente care i-ar fi sugrumat pe temerarii ce s-ar fi aventurat în apropierea lor, fiinţe subpămîntene care-i trăgeau pe trecători în adînc şi alte minuni de genul ăsta, neconfirmate de cercetările întreprinse la faţa locului. „Erya este o micuţă indiancă”, afirmase Ormez, chimistul brazilian atins de molimă, în ziua de dinainte de dispariţie. „Poartă semnele marelui Inca: un cerc împărţit în patru sectoare, cu semnul semilunei, cu steaua florii, cu săgeata şi cei doi ochi ai spiritului”. Cu toate că părea de acord cu descrierea chimistului brazilian, Iuri, astronomul sovietic decedat şi el cîteva zile mai tîrziu, dădea complet altă interpretare semnelor: „În zona Iranului de nord se folosesc adesea aceste embleme tatuate pe frunţile celor predestinaţi”, spunea el. „Ceea ce brazilianul credea că e o semilună, este de fapt un R fără codiţă, steaua florii trebuie citită S, iar săgeata şi ochii sînt alfa şi omega, începutul şi sfîrşitul. De asemenea, poziţia în care stă sugerează cifra 4, şi nu este întîmplătoare nici culoarea roşie cu care s-a însemnat zbenghiul de pe fruntea fetei”.

Cît despre albinoşi, aceştia au fost descrişi cînd ca nişte căţeluşi albi, flocoşi, de o rasă nemaivăzută, cînd ca nişte ţapi de talie foarte mică, iar excrescenţa frontală spiralată amintea de o cochilie sau de un tirbuşon de chihlimbar. „Cred că este vorba de o mutaţie genetică indusă de iradiaţia foarte intensă a vreunuia dintre animalele care au supravieţuit în zona de paradox a radiaţiei”, şi-a dat cu părerea Du Djin, specialistul chinez, pierdut la numai o săptămînă de la venire, fie din cauza unei sensibilităţi deosebite de constituţie, fie din cauza exceselor de expunere la care l-a dus entuziasmul cu care s-a lansat în cercetări

încă din primul moment al venirii sale.

10. După aceea, cercetările au trecut printr-un punct mort, cînd păreau a se fi împotmolit definitiv. Molima făcea ravagii în rîndul celor adunaţi în laboratoarele argintii ale centrului. Nimeni nu mai găsea soluţii rezonabile de interpretare. S-a propus o şedinţă de sinteză, şi, după ce, în încheierea lucrărilor, fizicienii şi-au expus referatul prin care se atesta fără dubiu că Pustia se prezintă ca o zonă supusă unui experiment cu o încărcătură nucleară echivalentă cu 50 de megatone, confirmare care nu aducea însă nici o explicaţie plauzibilă referitoare la modul în care avusese loc experimentul şi cum fusese transportat pînă aici focosul care explodase la circa trei kilometri deasupra epicentrului, cînd peste asistenţă s-a lăsat liniştea. Delegatul şi-a justificat pentru prima şi singura dată prezenţa printr-o intervenţie salutară care a răsturnat întreaga problemă, direcţionînd cercetările în complet alt sens decît fuseseră ele duse pînă atunci. „În urma analizelor efectuate de mine”, a mîrîit el, „semnalez o radiaţie tahionică de cîteva zeci de mii de ori superioară celei normale. Studiind imaginile din satelit am remarcat pe originalul electromagnetic al înregistrării un bruiaj cu particule ultrarapide pe care sînt înclinat să le identific a fi tahioni. Întreaga imagine a înregistrării are o luminozitate anterioară exploziei fuzeei, care nu s-ar justifica decît în cazul în care fuzeea ar fi fost precedată de alte patru sau cinci focoase echivalente”. În stupoarea ce se oglindea pe chipurile tuturor, nedoritul personaj s-a îndreptat spre pupitrul central al sălii, depunînd, cu o mînă groasă şi îmblănită de un păr roşu-gălbui, ca de leu, pe claviatura simulatorului, o fiinţă mică şi albă pe care o scosese de sub zdrenţe. Animalul pufos iradia o lumină neliniştitoare ce îndurera privirile aţintite spre el, şi cînd profesorul Verga a întins mîna către ciudata vieţuitoare, aceasta a sărit, agresivă şi mîndră în sălbăticia ei, să muşte, sau, poate, să împungă cu cornul de chihlimbar din frunte. „Acest mutant semnalează o radiaţie tahionică echivalentă cu de o sută de mii de ori radiaţia normală, ceea ce rămîne de calculat

nemaifiind decît de cîte încărcături de 50 de megatone simultan este nevoie deasupra unui plasmotron pentru a induce o asemenea radiaţie”. Acestea fiind zise, Delegatul a părăsit sala fluturîndu-şi zdrenţele, şi după ce a ieşit, prin uşa rămasă o clipă deschisă, asistenţa a mai putut întrezări silueta celui care, atins şi el probabil de molimă, şi-a scos cu un singur gest scurt zdrenţele de pe el, lăsîndu-le să cadă fîlfîind la pămînt în urmă-i asemenea unor aripi de barză desfăşurate, într-un tablou egiptean, apărînd pentru o clipă gol, din spate, ca un uriaş păianjen cu o labă de urs, cu o gheară cu solzi, cu un ciot deformat de fantastice lepre, cu o labă de leu, cu o mînă pergamentoasă şi ofilită de hoaşcă alături de o juvenilă şi efeminată mînă de codană lascivă. Din cocoaşa spatelui s-au desfăşurat evantaiele străvezii ale razelor ca aripile dintr-o crisalidă pînă la cer, şi o voce ca tunetul a stîrnit în pădurea trunchiurilor carbonizate un ecou de orgă scufundată. Prin ploaia torenţială i-a venit în întîmpinare o logodnică strălucind ca soarele ce nu va mai răsări niciodată dureros de roşu dintre norii vineţi şi răi deasupra Pustiei scurmînd tot mai adînc în trupul plantei rănite.

11. Preşedintele, ale cărui distincţie şi stăpînire de sine erau cunoscute şi recunoscute, prestanţa sa fiind ştiută drept una dintre cele mai redutabile arme ale sale în alegeri, erupse pur şi simplu de pe locul său, lăsîndu-i pe toţi cu gura căscată: „Sînt nebuni!”, strigă el, roşu de mînie. „Ăştia sînt de-a dreptul nebuni!” După momentul penibil de linişte, sala izbucni într-o rumoare confuză de aprobare. Ministrul de război se ridică şi el, gesticulînd ca un înecat. Treptat, membri guvernului se potoliră şi preşedintele continuă arătînd spre ecran: „Domnii aceştia: **cei-mai-iluştri-oameni-de- ştiinţă-din-întreaga-lume,** îşi imaginează că adunaţi atîţia la un loc îşi pot permite orice!” Cîteva voci din jurul mesei rotunde guvernamentale aprobară: „Da, da, aşa e!” sau „Da, da, îşi bat joc de noi!” Ceva mai potolit, preşedintele urmă: „Să le cerem imediat, telefonic, părerea şi celorlalte puteri implicate! Să vedem ce zic englezii de asta! Sînt curios cum au primit germanii

ultimatumul! Zău, sînt foarte curios!”

Ar trebui să minţim ca să afirmăm că privise cineva pe lume bine ultimatumul reprezentanţilor comisiei de litigiu. Nu, nimeni nu primise bine ideea ca forul ştiinţific să preia controlul asupra arsenalelor de arme neconvenţionale, obligîndu-se la sondaje ale opiniei publice prin plebiscite înainte de fiecare mişcare cu care va încerca să se achite cît mai prompt de „misiunea sacră ce i s-a încredinţat”. „Nu putem da raportul cu concluziile la care am ajuns în urma cercetărilor efectuate decît cu garanţia că informaţiile cuprinse în acest raport vor parveni imediat şi nemijlocit opiniei publice din întreaga lume”, se explicase cu părere de rău parcă, în încheierea ultimatumului, coordonatorul central al comisiei ştiinţifice de litigiu. Pe ecranele televizoarelor anexate la circuitul închis din sediile politice şi administrative ale puterilor implicate s-au perindat prim-planuri cu figurile oamenilor de ştiinţă. Din cauza luminii proaste din laboratorul central, feţele apăreau buhăite şi puhave, în culori ale căror degradeuri sugerau oboseala şi descompunerea.

„Asta-i tot?”, întrebase cancelarul întorcîndu-se către ministrul forţelor armate. „Ce-i cu asta?”, întrebase majestatea sa pe mareşalul care ridicase, drept unic răspuns, scurt, din umeri, „Bine, dar ăştia sînt nebuni!”, exclamase indignat excelenţa sa, „complet nebuni!”

„Americanii ce spun de asta?”, se mai întrebase preşedintele. Secretarul aplecat, din spate, îi murmura discret la ureche. Pe fruntea de taur a ministrului de război, întoarsă în aşteptare, sclipeau cîţiva stropi. Preşedintele se răsuci din nou, cu tot trupul, către oficialii tăcuţi, cu capetele aplecate.

Cum să anunţi miliardele că participă involuntar la un război care se va declara abia peste cîteva sute de ani? Cum să-i convingi să accepte rolul de primi sacrificaţi ai ultimelor fuzee dintr-un holocaust în care viitorul se face ţăndări, viitor în numele căruia prezentul mai supravieţuieşte încă, deşi a şi început, deja, să moară? Cum să mai mobilizezi, cu ce argumente, oamenii să pună

umărul la construcţia unor oraşe menite să atragă, asemenea paratrăznetelor trăznetele, armele cumplite ale unei bătălii care nu a început încă? Ce forţă mai poate mobiliza aglomeraţiile peste care focoase de 50 de megatone vor prinde a se abate din ce în ce mai precis?

Deocamdată, armele aruncate prin timp de dezintegrarea viitoare a planetei au căzut departe, doar peste proiectele viitoarelor urbe, dar cărui centru urban real îi destinează hazardul următoarea încărcătură, zvîrlită la întîmplare, ca o potcoavă de cal mort peste umărul unui superstiţios dement? Vecine, cu care azi nu am nimic de împărţit, mă tem ca prin cine ştie ce ghinion idiot, să nu te lovească tocmai arma la care lucrez, să nu-ţi cadă pe casă tocmai cînd fiica ta, logodnica mea, şi-a îmbrăcat, în aşteptarea mea, straiul alb de mireasă! Iar eu, unde să mă ascund de acest bumerang? Cine îmi garantează că nu-mi va cade în cap tocmai cînd intru pe poarta actualului prieten, viitor duşman? Din ce în ce mai des vor veni de dincolo de o cataractă de timp mesagerii de foc ai unei disperate U-gresiuni. Cine pe cine mai apără şi atacă?

Uriaşul exod în care au pornit marile aglomeraţii urbane vor feri, oare, miliardele, de războiul teribil? Desfiinţate, armatele, graniţele, civilizaţia. Poate că, astfel, nu va mai fi nici un război! Război cu Troia nu se mai ţine!

Dar dacă armele imbecil de deştepte, tocmai scăpate de sub control, vor începe apocalipsul?

Dacă dezastrul va începe în lipsa noastră? Dacă uraganul dis-cronologic, u-gresiunea, a fost / va fi stîrnită de o fuzee dintr-asta rătăcită prin timp, de undeva, de dincolo de ultimul om sufocat de ploaia torenţială de sub norii vineţi ai planetei-seră? Războiul paznicilor vigilenţi, continuînd să apere graniţele unei lumi din care viaţa s-a stins de mult în urma ultimelor focuri ale unei conflagraţii ulterioare.

Prin oglinda sfîşiată a Istoriei, aşchii bezmetice de viitor şi de trecut vîjîie pe la urechile noastre. Erya, copila cu licorn, vine plîngînd prin cenuşa Pustiei, sub ploaia torenţială. E un potop cu Timp căzînd peste Pustia

acoperită cu nori vineţi. O lume a morţii, prin care evoluează brownian un punct viu, neprotejat de combinezonul antiradiant, bîjbîind cu o inexactitate organică prin labirintul kilometrilor de semne de exclamaţie carbonizate, dispuse radiar, într-o înclinaţie desemnînd invizibile cîmpuri de forţă dispuse dinspre epicentru către limite. Şi chiar în mijloc, într-un cerc al cărui diametru nu depăşeşte treizeci de ...